

Julens midnattsmässa 2018

Domkyrkan

Genom tron har vi fått del av Guds sätt att se på sig själv och på allt som finns till. Låt oss därför försöka se på julens budskap med Guds egna ögon. ”Guds nåd har blivit synlig som en räddning för alla människor” (Tit 2:11), skriver Paulus. Genom att bli människa vill Gud rädda varje människa. Julen, inkarnationen, Guds människoblivande uttrycker Guds överflödande stora kärlek till varje människa, oavsett vem hon är, vad hon är eller hur hon är. Hans kärlek är universell, global, ja, katolsk, all-omfattande. Därför måste Kyrkans och vår egen kärlek alltid återspegla denna Guds kärlek. Vi får inte utesluta någon, demonisera eller avhumanisera någon människa. Gud har skapat allt som finns till och därför vill han nu också bli en del av sin skapelse för att synliggöra och tydliggöra sin kärlek. ”Från begynnelsen hade detta Guds Ord förutsagt, att människan skall få se Gud och att han skulle vara bland dem på jorden, och tala med dem. Han skulle bli närvarande i sin skapelse för att rädda den och bli gripbar för den” (Irenaeus av Lyon)

När Jesus föds i Betlehem blir han gripbar för oss människor. Den osynlige Guden blir synlig och mer begriplig för oss, men helt begriplig kan han aldrig bli, hans mysterium övergår oss helt och hållet. ”Ett barn blir oss fött, en son blir oss given” (Jes 9:6). Så nära kommer Gud oss. Ja, det är för oss – *pro nobis* - för vår skull som Gud sänder sin enfödde Son till världen. Han lägger ett barn i vår famn. Han överlämnar sin Son i våra händer. Han anförtror oss det käraste han har. Han förlitar sig på oss, på det bästa i oss, för vem kan avvisa ett spädbarn, vem kan förhärda sitt hjärta för ett nyfött barn?

Gud har kommit till oss i ödmjuk gestalt, i ett fattigt och föraktat barn som föds i ett stall och läggs i djurens smutsiga matho, eftersom det inte finns plats någon annanstans. Gud vill inte överrumpla oss med sin överjordiska makt och härlighet utan gör sig liten, hemlös och försvarslös för att vädja om vår kärlek. ”Var inte rädda. Jag bär bud till er om en stor glädje, en glädje för hela folket” (Luk 2:10). Alla folk och raser, alla kulturer och civilisationer är inbjudna att ta emot detta barn, Fridsfursten, som vill försona alla som bekrigar varandra och bryta ner alla skiljemurar. Men Gud undrar nog i sitt stilla sinne: vem kommer att lyssna till hans röst, vem kommer att ta emot honom?

När Gud träder in i världen och blir en del av den, förändras allt. Tiden står stilla, när den berörs av evigheten. Allt håller andan. Vad skall nu ske? Varje jul har något av denna tidlöshet över sig. Gud undrar: skall detta barn tas emot, skall människan låtas sig beröras? Det är för oss, för vår skull, som han kommer till jorden, för att vi skall ta emot honom och bli hans systrar och bröder, för att vi skall hjälpa honom att förvandla vår jord, att bevara och återge den dess gudagivna

skönhet. Han vill förvandla vårt hjärta, vårt sätt att leva och handla, så att jorden blir mer lik evigheten, himlen, härligheten. ”Det folk som vandrar i mörkret skall se ett stort ljus, ja, över dem som bor i dödsskuggans land skall ett ljus skina klart” (Jes 9:2). Ljuset har tänts på jorden när Gud blir människa i Jesus Kristus. Nu gäller det bara att ta emot Ljuset, följa Ljuset, låta det få sprida sin glans.

Genom vår tro får vi se in i solen, vi får en inblick i Guds innersta, i Treenigheten. I vår trosbekännelse kommer vi strax att bekänna vår tro på honom som är ”ljus av ljus, sann Gud av sann Gud”. Vi tror på en treenig Gud som är en kärlekens gemenskap, där Fadern och Sonen är förenade i den helige Andes enhet. Sonen utgår ur Fadern, föds ur Fadern av all evighet. I evigheten finns ingen tid, varken framtid eller forntid, bara idag, barn nu, bara det närvarande och nuvarande. Det är svårt för oss ta till oss detta, vi som är så präglade och bundna av tidens tyranni. Just nu föds Sonen ur Faderns sköte, ovan tidens och rummets begränsning. Genom dopet är vi redan Guds tempel. Den treenige Guden bor inom oss som i sitt eget hem. Genom tron får vi del av detta tidlösa evighetsperspektiv. Det betyder att Sonen föds i oss just nu. Detta mysterium övergår allt vad vi kan fatta och förstå. Sonen är alltid nyfödd inom oss. Allt är nytt och strålar av ljus, av honom som är ”ljus av ljus”. Allt är belyst, upplyst. Vi ser allt i evighetens förklarade sken. Vi har redan fått en försmak av den eviga härligheten, vårt definitiva mål.

Detta Treenighetens evighetsperspektiv hjälper oss när vi nu får fira Jesu födelse i tid och rum. När vi har Sonens eviga födelse inför ögonen och samtidigt ser på det nyfödda barnet i krubban, blir något av kristendomens innersta mysterium tydligt för oss. Sonens ankomst till jorden är en historisk händelse som för alltid har präglat och förnyat historiens gång. Det finns ett före Kristus och ett efter Kristus. Själva tiden räknas efter honom. I Bibeln har vi både ett före Kristus, Israels historia som visar oss hur Gud förbereder sitt heliga folk att ta emot sin Frälsare, och ett efter Kristus där vi ser hur gudsfolket tar emot sin Herre och Gud och själv börjar sprida hans ljus och kärlek utöver jorden. Som kristna har vi alla del av detta underbara uppdrag: att låta ljuset från Betlehem lysa upp också vårt Stockholm, och inte minst de delar som mest behöver hans ljus, vare sig det nu är Rinkeby eller Danderyd. Jesus vill ge hela folket del av sin glädje. Ingen är utesluten. Evangeliet är menat för alla. Vi får alla dela det, förvandlas av det och ge det vidare. När Fadern anförtror oss sin Son, förväntar han sig något stort och underbart av oss, att vi låter hans ljus få stråla klart, så att allt och alla kan lysas upp och stråla av hans glans.